

for at vi med Et kunne see hele det Liv, der rørte sig om Kong Christian IV, stige frem af Graven, Mænd, der ikke blot fulgte deres Herre og prøvede Kræfter med ham i den ridderlige Tournering eller i Dandsesalene og ved Drikkebordet, men ogsaa hvor Kuglerne suste paa Valpladsen og hvor der var Behov til et trofast Ord i Raadet, for at raade Bod paa Rigets Vanskeligheder og Trængsler; thi der var Steen Brahe, Albert Skeel, Christian Friis, Preben Gyldenstjerne, Eske Brock, Tage Thott, Steen Rosensparre og mange Andre med deres Fruer, hvilke sidste udmærkede sig ligemeget ved Skjønhed og Høviskhed i al deres Fremtræden. At nævne alle Deltagerne tillader hverken vor Tid eller Bladets Plads, men uagtet det var vor Hensigt ikke at anføre virkelige Navne, troe vi dog ikke at begaae nogen Indiscretion ved at fortælle den nu vistnok overalt offentlig Hemmelighed, at de tre Hovedpersoner, Kongen, Dronning Anna Katherine og Enkedronning Sofie, paa den værdigste Maade repræsenteredes af Lensgrev Frijs, vor Dronnings første Hofdame, Comtesse Reventlow, og Kammerherreinde Berner-Schilden.

### Et Diamanttyveri i Kairo.

(Af Adolf Ebeling.)

Naar man fra Esbekih-Pladsen træder ind i den saakaldte Muskih, Kairo's Hovedgade, bemærker man i de første Huse strax tilvenstre flere elegante Juvelerboutiker, som i Udstyrelse og Indretning ganske ligne Boutikerne i Paris, Wien og Berlin. Den anden i Rækken tilhører Brødrene Rochmann, som i mange Aar have været bosatte i Kairo og have udbredte Handelsforbindelser, især i Lilleasien og Konstantinopel. Bagved den rummelige Boutiks blanke Ruder ligge Gulduhre og Kjæder, Ringe og Smykker af alle Arter, og de Forbigaaende trænge sig derhen og betragte nysgjerrigt og længselsfuldt alle Herlighederne, ganske som hos os.

Brødrene Rochmanns egentlige Forretning bestaaer iøvrigt i Handel med Ædelstene, især med Brillanter, hvilken Handel, som bekjendt, i Kairo bliver drevet efter en overordentlig stor Maalestok. Ædelstenshandlere fra alle Europas Hovedsteder komme hertil eller sende deres Agenter, som sætte sig i directe Forbindelse med Agenterne fra Ostindien og Brasilien, og gjøre ofte Indkjøb til fabelagtige Priser. Ogsaa i Kairo selv bliver der anvendt mange Ædelstene, især i Haremet, hvis Beboerinder ved festlige Leiligheder ofte ere saa overlæssede med Smykker, at Hoved, Hals, Bryst og Arme glimre i alle Regnbuens Farver.

Førrige Aar, henimod Slutningen af December, havde en af de rigeste og fornemmeste Herrer ved Vicekongens Hof ladet sig melde hos Brødrene Rochmann, for at bestille et Brillantsmykke til sin Søns Brud, hvortil han selv vilde udsøge Stenene. Sligt er ikke ualmindeligt i Kairo, og det dreier sig da i Regelen om flere hundredetusinde Francs; derfor sørgede ogsaa de nævnte Juvelerer for at have idetmindste for en Million Brillanter til at vælge imellem. Senere maatte denne Mand reise til Suez og lod Brødrene Rochmann sige, at han først kunde vende tilbage om nogle Uger, samt bad dem have Alt parat til den Tid. De gjorde, hvad han bad dem om, og lode roligt Stenene ligge i det veltillukkede Skab i Boutiken, hvilket de havde gjort i mange Aar og ofte med dobbelt, ja tredobbelt saa store Kvantiteter. Paa Muligheden af et Tyveri eller endog et Indbrud, som er noget Uørt i Kairo, tænkte de naturligvis ikke; thi Localiteterne bøde dem fuldkommen Betyggelse.

Den Rochmannske Boutique bestaaer nemlig, som de fleste større Boutiker i Muskih, af et eneste Rum, som dog her ved en Mellemvæg er delt i to Dele; men dette Rum er omgivet af stærke, tykke Mure og har kun een Dør ud til Gaden som eneste Ind- og Udgang. Denne Dør og Vinduerne til begge Sider ere godt lukkede med Jernplader, som kunne skydes op og ned, hvortil endnu kommer stærke Tverstænger af Jern; desuden ligger der efter Stedets Skik om Natten en Vægter udenfor Døren i det Frie, hvilket Sidste, i Parenthes bemærket, af nysankomne Fremmede bestandigt be- trages som en høist curios Indretning. Om Middagen lukke Brødrene Rochmann, ligesom de fleste af deres Colleger i Muskih, deres Boutique en Times Tid for at spise Frokost; men Vægteren, en sort Nubier i hvid Turban og hvid Klædning, sidder da trolig paa en lille Maatte foran Huset.

Saaledes vare Brødrene Rochmann ogsaa hin skjebnesvangre Decemberdag gaaede deres Vej; den Ældste kom dog af en eller anden uvæsentlig Grund noget tidligere tilbage, lukkede Boutiksdøren op og traadte ind, medens Nubieren skød Jernpladen til-

veirs. Rochmann bemærkede i Begyndelsen intet Usædvanligt, men da han sætter sig ved sin Pult, seer han pludseligt, at Skabsdøren staaer aaben, og at den er brudt op med Vold; han farer derhen, og det første Blik overbeviser ham om, at en forholdsviis lille Æske, den, som indeholdt de omtalte Brillanter, er borte. Desuden mangler der nogle Pakker med Ædelstene, og endelig har man ogsaa medtaget nogle kostbare Smykker fra Boutiks- vinduerne.

Imidlertid er Broderen kommet til, og Begge staae i de første Øieblikke næsten maalløse af Skræk og Forfærdelse. De fatte sig dog snart og undersøge derpaa Boutikens Mure, men finde intet Spor af Indbrud. Nubieren, en gammel tro Tjener af Huset, har Intet hørt, Intet seet og veed af Intet. De undersøge videre og mærke paa engang, at een af Stenfliserne under deres Fødder vakler, og derpaa nok een. Uden Besvær løfte de Fliserne iveiret... de troe at drømme, thi de finde et stort, mørkt Hul, der stirrer dem imøde som Gaadens Løsning. Igjennem dette Hul, som tyder paa en underjordisk Gang, maae Tyvene være trængte ind i Boutiken. Men hvorhen fører denne Gang? Kjælder- hvælvninger findes der ikke i Muskih, ligesom der overhovedet ikke findes Kjældere under de gamle Huse i Kairo, som alle hvile paa et i det Høieste to til tre Fod dybt Fundament, og Gulvene i Stue- Etagen bestaae altid af firkantede Stenfliser, omtrent halvanden Fod i Kvadrat.

Indbrudet var allerede blevet bekjendt i Nabo- laget. Politiet kom og omringede Huset, for at holde de Nysgjerrige borte, og man skred til nærmere Undersøgelser. Man lyste ned i den underjordiske Gang, men Ingen vilde vove sig derned, thi der kunde jo muligviis endnu være Nogen skjult nede. Brødrene Rochmann bøde Penge til den, som vilde udføre Vovestykket, hundrede Francs og Mere; endelig tilbød en modig Araber at udføre det for sex Pund Sterling. Hans Tilbud blev modtaget. Araberen forsynede sig med Vaaben, Fyrtpøi og en Fakkol, og steg eller rettere krøb ned i den mørke Aabning. Man ventede og ventede omtrent et Kvarteer, men der kom ingen Araber tilbage. Man begyndte allerede at udtømme sig i allehaande For- modninger, da han pludselig traadte ind ad Gade- døren, og nu var ogsaa Nøglen til Gaaden funden. Araberen var krøbet forsigtigt fremad, videre og videre, gennem den lange Gangs forskellige Vin- dinger, og var endelig kommet for Dagen igjen i en fjerntliggende Gaard. Gangen udmundede i et halvt forfaldet Bræddeskur, som naturligviis var tomt; men nu kom der Lys i Sagen fra alle Sider.

Man huskede nu, at nogle Grækere og Italiener havde leiet det omtalte Bræddeskur for omtrent tre Maaneder siden, og at de der havde indrettet et arabisk Kaffehus. Til et saadant Etablissement hører der i Kairo ikke Meget, og man maa derved ikke tænke sig et europæisk Kaffehus, eller selv en Café paa en af Paris' Boulevarder. Nei, nogle gamle Maatter og Tæpper, hvorpaa Gjesterne kunne sætte sig med korslagte Ben for at røge deres Tshibuk, et Dousin Kopper, en Kjedel til at koge Vand i, en Stenmorter til at knuse de ristede Bønner, og en Kande, hvori Drikken bliver lavet — disse Gjenstande ere tilstrækkelige til Udstyrelsen af et saadant Kaffehus. At desuagtet denne Drik, uden al videre Tilsætning, er fortræffelig, betvivler sikkert mere end een af mine Læserinder, og dog er det Tilfældet, kun maa man rigtignok være i Kairo.

De nye Verter havde iøvrigt kun ringe Søgning, da de forsøgte deres Kunder, som efterhaanden bleve borte, især da der i Muskihs smaa Sidegader findes lignende Kaffehuse i stor Mængde. Man lagde ogsaa Mærke til, at de lode mange Tønder komme, men vidste ikke, om de indeholdt Vin eller Øl. da de ikke skjenkede ud, men, som det syntes, atter forsendte dem til andre Handlende. Saaledes dreve de det i flere Maaneder, uden at Nogen bekymrede sig videre om dem.

Men disse vakkre Fyre vare kun Kaffevertter paa Skrømt; om Natten gik de til deres egentlige Forretning, og vi vide allerede, af hvilken Beskaffen- hed den var. De havde undersøgt Terrainet med stor Dygtighed og derefter lagt deres Plan. Brædde- skuret laa neppe tresindstyve Fod fra Juvelerernes Hus; det var altsaa muligt at naae derhen gennem en underjordisk Gang. Arbeidet var ganske vist betydeligt og forbundet med uendelige Besværigheder, men som Løn derfor vinkede det rige Bytte i den Rochmannske Boutique. Næsten tre samfulde Maane- der gravede og rodede de ufortrødent, som en af Forbryderne strax tilstod, da han senere blev grebet, den ene Nat efter den anden, og desuden hang Opdagelsen altid som et Damoklessværd over deres Hoveder. Først arbejdede de sig ind under Gaden, naturligviis i den nødvendige Dybde, for at fore-

bygge Nedstyrtinger, derpaa stødte de paa en gam- mel Mur, som de ikke kunde gjenembryde, men maatte omgaae, for igjen at kunne slaae ind i den gamle Retning; derpaa traf de en anden, men tynde- dere Mur, som de gjenembrød med Brækjern, og saaledes nærmede de sig mere og mere deres Maal.

Den udgravede Jord, som saa let kunde have forraadt dem, blev omhyggelig heldt i de omtalte tomme Tønder og ved høilys Dag af Vognmænd kjørt bort efter forskellige Adresser. Mange af disse Tønder gik endog som Fragtgods ad Jern- banen til Alexandrien og Suez.

Ingenieurer, som senere bleve tilkaldte, for som Fagmand at bedømme Gangens Bygning, have af- givet den Dom, at de ikke kunde have anlagt den bedre eller hensigtsmæssigere, hvis de selv havde skullet udføre det. Det var en virkelig Tunnel i det Smaa, 90 Fod lang og 2½ Fod i Gjennemsnit med Tverpiller, Støtter og Opstandere; Intet manglede, som kunde gjøre Gangen saa stærk og solid som muligt. Ogsaa Retningen var paa det Nøiagtigste beregnet, og dog grændsede det næsten til det Vid- underlige, at Tyvene netop ere trængte op igjennem hine to Stenfliser i Gulvet, da de kun nogle Fod derfra, baade tilhøre og tilvenstre, vilde have mødt en meget stærk Modstand i forskellige tunge Meubler.

Rigtignok huskede nu paa engang den ældste af Brødrene pludseligt, at der faa Dage før Ind- brudet var kommet en Herre ind i Boutiken for at købe et Uhr. Denne Herre, som talte godt Fransk og iøvrigt gjorde Indtryk af at være en Mand af Stand, lod under Samtalen sin svære Spad- scestok ligesom tilfældigt eller i Leg flere Gange falde ned imod Stenfliserne, og gjentog denne til- syneladende uskyldige Manøvre, da han betalte Uhret og gik sin Vej. Var dette et Signal til de nede- under lyttende Tyve, for at betegne dem de Sten- fliser, som bedst egnede sig til Gjennembrud? Den- gang lagde Rochmann neppe Mærke til denne Om- stændighed; nu randt den ham paa engang i Hu med dobbelt Vægt.

Det Tab, som Juvelererne ved dette Indbrud havde lidt, var let at bestemme og blev efterviist ved deres Regnskabsbøger; det beløb sig i en rund Sum til 27,500 Pund Sterling, altsaa henimod 700,000 Francs. De udbade sig en Audiens hos Vicekongen, hvilken de ogsaa strax erholdt, og havde idetmindste den Trøst, at de fik Løfte om, at Alt skulde blive opbudt, for at faae Tyvene opdaget.

Politiet i Kairo er, hvad man ogsaa ved denne Leilighed igjen har seet, paa ingen Maade saa mangel- fuldt, som man maaskee kunde vente at finde det i et Land, der i saa mange andre Henseender endnu staaer langt tilbage for Europa. I det foreliggende Tilfælde gik det idetmindste meget forsigtigt og snildt tilværks, og efter hvad der siges, ifølge Vice- kongens directe Instruction. At en Enkelt ikke kunde have udført den indviklede og frække Gjer- ning, var aabenbart; formodentlig var det en hel Bande (de fire Grækere og Italienerne, som havde leiet Kaffehuset, vare jo allerede kjendte af Gadens Beboere) og efter fuldent Gjerning havde Tyvene da delt Skatten imellem sig og vare sandsynligviis skiltes ad. Herpaa grundede Politiet sine Operationer.

Strax efter Opdagelsen af Indbrudet afgik der intet Dampskib fra Alexandrien, Port-Said eller Suez — de to sidstnævnte Steder ere Endepunkterne for den nye Suez-Canal — uden at det havde nogle Agenter ombord, som skulde passe paa Passagererne. I Kairo selv havde man, efter nogle i Smug anstillede Efterforskninger, som vare blevne uden Resultat, til- syneladende opgivet Sagen, saa at den snart blev glemt af Folk, og de Enkelte, som endnu tænkte derpaa, men i Løbet af to Maaneder aldeles Intet hørte om Sagen, heldede til den Anskuelse, at Tyvenes Flugt var lykkedes, og at de Bestjaalne maatte finde sig i deres Skjebne.

Fra Neapel, Marseille, Paris, London, Triest, Wien og andre store europæiske Byer indløb der nu og da Telegrammer til Politidirectionen i Kairo, men de meldte alle, at samtlige Efterforskninger vare forgjeves; ogsaa Depecherne fra Konstantinopel, Smyrna, Damascus osv. sagde det Samme, saa at man selv i Hof- og Regeringskredsene allerede be- gyndte at frygte for, at al anvendt Møie og alle Omkostninger havde været forgjeves.

Da kom der pludselig Lys i den mørke Sag, og det ovenikjøbet fuldt Lys; man havde først grebet een af Tyvene, derpaa endnu een og senere fem, alt- saa formodentlig hele Banden eller idetmindste Hoved- mændene. Dette blev først meldt i en kort Depeche fra Triest af 7de Februar, altsaa næsten to Maaneder efter Indbrudet, og allerede den 13de Februar ind- traf en Agent med to af Forbryderne til Alexan- drien. Denne Agent bragte følgende nærmere Detailler.

I Slutningen af Januar vare tre Grækere an- komne til Triest med Lloyddamperen fra Brindisi, og havde indlogeret sig hos en italiensk Skrædder